



DE BADPLAATS NOORDWIJK AAN ZEE.

Nu de zomer weer in het land is en er dus weer over gedacht wordt de vacantiereizen te gaan maken, leek het ons wel aardig een paar fraaie kiekken te geven van de zoo prachtige badplaats Noordwijk, die in de laatste jaren hard vooruitgaat. (foto's J. B. Hijmans)



HET VERMINKTE TELEGRAM



Dinsdag, 23 Juni, Concert te geven door mejuffrouw Dora van Laar, des avonds te acht uur in de Muziek- en Concert-hal. Plaatsen à f 3.—, f 2.— en f 1.— verkrijgbaar bij den boekhandel en des avonds aan de Hal.

Dora las met voldoening de sprekende advertentie in een der locale bladen van de stad A., waar zij voornemens was een concert te geven. Zij zelf bewoonde met haar vader een villa in het nabijgelegen dorp B. Dora was in een opgewekte stemming. Niet alleen was de kaartenverkoop zeer bevredigend, maar bovendien stond er in het nieuwsblad onder verwijzing naar de advertentie een zeer vleeiende aanbeveling.

„Mejuffrouw Van Laar,” las zij, „heeft niet slechts een plaatselijke reputatie. We hebben maandenlang met belangstelling de prestaties van deze jonge artiste gevolgd en we raden een ieder, die het concert van Dinsdag wil bijwonen aan, zonder verwijl zich van plaatsen te voorzien, aangezien reeds een groot deel der zaal besproken is.”

Aardig van de redactie. Ze kende den schrijver van het bericht niet, maar het moest bepaald een beminnelijk man zijn. Het slot van het bericht was wel een beetje al te veel geflatteerd. Op het oogenblik waren er van de drie-guldens-plaatsen nog maar weinige verkocht. Die van twee en één gulden gingen beter.

Zij zelf had onder haar kennissen en dorpsgenooten verscheidene kaarten geplaatst. De guldenskaarten was ze zelfs tot de laatste kwijtgeraakt. Toen Dora dien morgen haar vader hielp bij het aantrekken van zijn overjas, zei ze daarom tot hem:

„Vergeet niet, vader, aan Karel te schrijven om wat meer guldensplaatsen te maken en er mij nog een gedeelte van te sturen. Leg een knoop in uw zakdoek, opdat u het niet vergeet.”

„Ik zal het niet vergeten, kind. Maar dat wil ik je wel zeggen, als je alle plaatsen voor een gulden gaat verkoopen, zal er na de onkosten niet veel overblijven.”

„Niet noodig, vader! De eer is mij genoeg.”

De hierboven genoemde Karel was Dora's verloofde, Karel Snelleman, die een boek- en muziekhandel had en de regeling der voorbereidende werkzaamheden voor het concert op zich genomen had.

De oude heer Van Laar was een man van de klok en Dora vloog elken middag naar de deur om haar vader te begroeten. Dezen dag kwam de heer Van Laar evenwel later dan gewoonlijk thuis en hij groette zijn dochter minder hartelijk dan anders. Een min of meer norsche uitdrukking op zijn gelaat toonde aan dat hij blijkbaar iets onaangenaams ondervonden had.

„Heeft u voor de kaarten gezorgd?” vroeg Dora aan haar vader.

„Nee,” antwoordde hij kort.

„Is er iets op 't kantoor gebeurd, vader?”



DE WERELD-TENTOONSTELLING TE SAN FRANCISCO.

Meer en meer nadert dit reuzenwerk, waarvan wij reeds enkele malen foto's hebben gegeven, zijn voltooiing. Zooals men op bovenstaande foto van een der galerijen kan zien, worden er geen kosten ontzien om alles zoo fraai mogelijk te maken.

(Copyright Panama Exposition Co.)

„Op 't kantoor niet. Ga mee in het salon, ik moet met je spreken zonder beluisterd te worden.”

Dora volgde haar vader en wachtte, met angst op het gelaat, wat hij haar zou meedeelen. Deze liep ongeduldig heen en weder en Dora wist dat dit een teeken was van zijn hevige gemoedsstemming.

„Dora,” begon hij plotseling, „je zult me genoeg doen je engagement te verbreken.”

„Maar vader, dat gaat toch niet! Het concert moet nu toch doorgaan!”

„Ik spreek niet van het Concert, maar over je engagement met dat schoelje Snelleman.”

Dora greep van schrik de leuning van een stoel, zich zelve afvragende wat de oorzaak kon zijn van haars vaders zonderling gedrag. Hij zag er toch normaal uit, alleen scheen hij woedend.

Had ze hem wel goed verstaan?

„Vader, ik begrijp u niet,” stamelde zij, „wat is er gebeurd?”

„Gebeurd? Hij heeft mij openlijk en op de meest brutale manier beleedigd.”

Dora's oogen vroegen om nadere verklaring. De heer Van Laar haalde uit een zijner zakken een verfrommeld telegram te voorschijn.

„Ik telegrapheerde hem om kaarten, zooals je me verzocht had, Dora. Als antwoord ontving ik een telegram, welks inhoud ik beschrijven kan met één woord: schunnig. Ik begrijp niet, dat de post het heeft doorgezonden.”

„Laat het mij lezen, vader,” verzocht Dora zoo kalm als het haar mogelijk was.

„Ik houd er niet van je dergelijke taal onder de oogen te brengen en het is alleen om je te doen zien, dat die man je liefde geheel onwaardig is, dat ik het telegram niet verscheurd heb.”

Hij streek het papier glad en gaf het aan zijn dochter. „Ziedaar, lees, maar doe 't hardop!”

Ten hoogste verwonderd las Dora het volgende:

Amsterdam, 20/6.

VanLaar.

Ga naar de hel, daar is plaats genoeg.

SNELLEMAN.

„Wat kan Karel hiermee bedoelen!”

„Er is geen reden om naar zijn bedoeling te vragen. Het telegram is, dunkt me, zoo duidelijk mogelijk.”

„Kan het soms een grap wezen, vader?”

„Een grap? Dat zou al een zeer misplaatste wezen.”

„Of een vergissing misschien?”

„Ach, onzin. Hij meent ieder woord dat hij schrijft. Je weet hij is driftig.”

„Een beetje.”

„Genoeg om hem alle goede vormen te doen vergeten. Zijn oogopslag heeft mij nooit bevallen.”

De zaak is zoo helder als glas! Je weet hoe hij sputterde tegen de guldensprijzen.”

„Ja, hij wilde den minsten prijs twee gulden maken.”



DE UITBREIDING VAN HET HAAGSCHE GEMEENTE-ZIEKENHUIS.

Aan het Gemeente ziekenhuis te 's-Gravenhage is een vleugel bijgebouwd, speciaal met het front op het Zuiden, opdat de zieken zooveel mogelijk van de zon kunnen genieten.